

SURT EL SOL

Avui, tres d'abril escalfa,
el sol que ja s'ha aixecat,
i al treure el cap es trasbalsa,
al veure un món dessolat.

Nosaltres dins de la casa,
en que estem empresonats,
tenim l'ànima encongida,
i ens sentim abandonats.

I pensem, pensem amb pena,
en tants i tants desgraciats,
que tenen pitjor condemna,
d'estar hospitalitzats.

La solitud es tremenda,
en un llit de l'hospital,
sense els fills, sense l'esposa,
que sols pregunten pel teu mal.

Doncs que quan arriba l'hora,
d'últim sospir exhalar,
no tens pas ningú a la vora,
per poder-te acomiadar.

Quan l'angoixa s'apodera,
del sentir de molta gent,
saber que en l'hora postrera,
no pots ni ser-hi present.

El món està ple de savis,
que inventen armament,
però no tenen als llavis,
ni un sol bri de sentiment.

Fins volen petjar la lluna,
ja en parlen de molt abans,
i davant de un greu problema,
en són del tot ignorants.

I les lluites dels polítics,
per voler ser governants,
uns amb els altres són crítics,
tots es creuen ser gegants.

I ara un virus sobrepassa,
tot el poder d'aquest món,
tot això per ells es massa,
que no saben pas on són.

Oblidem-nos de rancúnies,
donem-nos amb fe les mans,
seran més lleus les penúries,
si ens tractem com bons germans.

Quan s'acabi aquest mal somni,
tots plegats podent-lo fruit,
demanarem que no torni,
això que ens ha fet sofrir.

ESTEVE PERICH SALA Cardedeu, 3 d'abril de 2020